

§ 18.

Nærværende Lovs Bestemmelser træde i Stedet for de i Lov Nr. 4 af 7de Januar 1898 givne Forskrifter om Dagpenge, Lægeattester m. v., hvilket ogsaa gælder, for saa vidt de kunne finde Anvendelse paa Ulykkestilfælde, der falde ind under Lov af 3die April 1900 om Danske Fiskeres Forsikring i Ulykkestilfælde.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag er udarbejdet af Arbejderforsikrings-Raadet, der har ledsaget Forslaget Fremsendelse med følgende Bemærkninger:

„Arbejderforsikrings-Raadet tillader sig herved at anmode det høje Ministerium om, at samme vilde give indlagte Forslag til Forandringer i Loven af 7de Januar 1898 sin Tilslutning og derefter søge det fremmet paa Rigsdagen.

Den ved Loven af 1898 truffne Ordning har, efter Raadets Opfattelse, i saa mange Henseender haft saa gavnlige Virkninger, at det vilde være ganske urigtigt allerede nu at røre ved Hovedbestemmelser i Loven. Disse bør have Lejlighed til endnu en Tid at virke, forinden Loven tages op til en Revision. De Forslag, som her fremføres, røre derfor paa intet Punkt ved nogen af Lovens almindelige Bestemmelser. De angaa kun trede Forhold, som ved Lovens Udførelse i Praksis have vist sig mangelfuldt ordnede, og de fremtræde saaledes som et naturligt Supplement til denne. De angaa: *Dagpengenes Ordning* — Fastsættelse af en *endelig Frist* for Sagernes Fremkomst og Behandling — og Ordningen af *Lægeattesterne*.

Forslagets §§ 1—12 omhandle Dagpengene. De nuværende Bestemmelser om disse findes væsentlig i Lovens § 5 Nr. 1 og 2 og § 17. Disse Bestemmelser vare alt paa Rigsdagen Genstand for megen Tvivl, og det er vel forstaaeligt, at de ved deres Udførelse i Praksis ikke have vist sig fyldestgørende. Vedtagelsen af Dagpengene i det enkelte Tilfælde er efter Lovens § 17 henvist til Aftale mellem den

tilskadekomne og Forsikringsselskabet, og det kommer derfor ofte ikke til Raadets Kundskab, hvorledes der er forholdt med dem; men hvor dette er sket, har det jævnlig vist sig, at den truffne Ordning ikke har været heldig.

Øjemedet med Dagpengene maa efter Raadets Formening være den, at de efter den 14de Uge (Loven gaar ud fra, at vedkommende for de 13 første Uger efter Ulykkestilfældet har sikret sig ved Indtrædelse i Sygekasse) skulle yde den tilskadekomne en saadan Hjælp til hans Underhold, at han ikke lider for stor en økonomisk Nedgang i den Mellemtid, som maa hengaa, indtil han enten er fuldt helbredet, eller indtil han erholder sin Erstatning efter Ulykkesforsikringsloven. I sidste Tilfælde bør da Erstatningssummen ubeskaaret komme ham til Gode under hans fremtidige Invaliditetstilstand. Skulle disse Formaal naas, maa Bestemmelsen om, hvilke Dagpenge der skal ydes, være truffet før Udløbet af den 13de Uge. Dernæst maa Dagpengene erlægges hver derpaa følgende Uge med det fastsatte Beløb. Endelig maa de vedblive, indtil det efter Loven er berettiget at ophøre med deres Udredelse. Men saaledes gaar det i mange Tilfælde ikke til i Virkeligheden, og dette bevirkes i høj Grad ved de nuværende Lovbestemmelers Ufuldstændighed.

Dagpengene afhænge nu ikke blot af Bestemmelsen af Lønnens Størrelse, men ogsaa af Hensynet til Helbredstilstandens Grad. Nogle Forsikringsselskaber fordre af Lægerne Arbejdsdygtighedens Grad angivet endog i Tiendedele — et Skøn, som det i Virkeligheden er ganske umuligt at